

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

Pasarét, 2016. október 20.
(csütörtök)

Szepesy László

A HÁLÁTLANSÁG GYÜMÖLCSEI: MOHÓSÁG ÉS KAPZSISÁG

Énekek: 213, 663

Alapige: Ézsaiás 5,8-10

„Jaj azoknak, akik a házhoz házat ragasztanak, és mezőt foglalnak a mezőkhöz, míg egy helyecske sem marad, és csak ti magatok laktok itt e földön! Hallásomra megesküdött a seregeknek Ura, hogy sok házak pusztasággá lesznek, a nagyok és szépek lakos nélkül, mert tíz hold szőlő egy báth bort ereszt, és egy hómer mag egy efát terem.”

Imádkozzunk!

Mennyei Édesatyánk, Te, aki „a vesék és szívek vizsgálója” vagy, és látsz minden gondolatot, akaratot, és minden vágyat bennünk, Te tudod, hogy mennyire őszinték ennek az éneknek a sorai a mi szánkából. Valóban ilyenek vagyunk: bűntől megfertőzöttek, amely annyira átítatja az életünket, hogy sajnos sok esetben uralkodik is mirajtunk.

Köszönjük, hogy bűnősként is jöhetünk Tehozzád, és hogy szembesülve ennyi bűnnel, nem kétségbe kell esnünk, hanem reménykedve Rád nézhetünk, mert adatott nekünk szabadítás, adatott megtisztítás, adatott Tebenned, mi Urunk Jézus Krisztus bűnbocsánat.

Köszönjük, Urunk, hogy így, magunkat őszintén bűnösnek vallva, de mégis kegyelmedben bízva jöhetünk össze, és így várhatjuk a Te igédet a mai nap dolgai után is. Kérünk, segíts, hogy igéd legyen tükör előttünk, amely ne pusztán leplezze a mi vétkeinket és bűneinket, hanem Rád mutasson, és megmutassa azt az utat, amelyen vezetni kívánsz bennünket. Így kérjük, Urunk, hogy hirdeted a Te szent akaratodat, Szentlelked által védj azt a mi szívünkbe, és munkáld azt, hogy gyümölcsöt teremve a mi életünkben hadd legyen a Te dicsőségedre.

Jézus Krisztusért kérünk, hogy áldd meg ma esti alkalmunkat is!

Ámen.

Igehirdetés

A Szentírás sokat beszél a Szentlélek gyümölcseről (Galata 5:22), és arról, hogy ha valaki úgy lett Krisztusba oltva, mint a szőlővessző a szőlőtőbe (János 15), akkor annak Istent dicsőítő gyümölcsöt kell teremnie. Isten ezért végzi bennünk Lelke által a munkáját, hogy az emberek látva a mi jó cselekedeteinket, dicsőítsék mennyei Atyánkat (Máté 5:16). Ézsaiás könyvének 5. fejezetét főként az első 7 versében lévő terméketlen szőlőről szóló ének miatt ismerjük. Ebben az énekben Isten, mint gazda jelenik meg, és látjuk, hogy hogyan és mennyit munkálkodik népe között azért, hogy az jó gyümölcsöt teremjen az Ő örömére és dicsőségére. Felásta a földet, megtisztította a kövektől, nemes vesszőt plántált belé, még tornyot is épített a szőlők közé, hogy jól lehessen őrizni azt, és még sajtót is épített hozzá. Mindezek után azonban szomorúan, és vádlóan hangzik el a kijelentés: jó szőlő helyett vadszőlő termett.

Mindezt az Úr nem azért íratta le a prófétával, hogy sajnáljuk Őt, sem pedig azért, hogy azt mondjuk: Isten mindent megpróbált, de nem sikerült neki. Ez az ének egy olyan vádbeszéd bevezetéseként lett megírva, amelynek folytatásában Isten rámutat konkrét bűnökre, és amely alapján Urunk ítéletet fog tartani népe felett. A 8. verstől Isten, népe között elhatalmasodott és általánossá vált bűnöket leplez le, amelyek miatt ítéletet hirdet meg. Ézsaiásnak ezt kellett kijelentenie, és valóban, ez az ítélet később be is következett. Mindezeket a bűnöket egy-egy jaj szóval vezeti be, mint ahogyan azt Jézus Krisztus is tette, amikor ítéletet hirdetett az írástudók és farizeusok ellen a Máté 23-ban. Amennyiben Isten akarja és engedi, akkor az előttünk álló időszakban ezeket a jajmondásokat magyarázzuk végig kitérve az egyes bűnökre, amelyekre figyelemztet minket Megváltó Urunk.

Nem csak azért fontos ezekkel a konkrét bűnökkel foglalkoznunk, mivel azok sajnós napjainkban is gyakoriak Isten népe között, hanem azért is, mivel Isten figyelmeztetni akar minket, nehogy ezekbe belefelejtkezve jogos haragját vívjuk ki magunk ellen. A fejezetben felsorolt bűnök önmagukban is súlyosak, de van két olyan körülmény, amely a többi bűn fölé emeli őket: egyrészt az, hogy Isten népe követi el, akinek a bűnnel nem megalkudnia, hanem harcolnia kellene, másrészt pedig az, hogy olyanok követik el, akik Isten sokféle munkáját, áldását hosszú-hosszú ideig élvezték, és viszonzásul engedelmesség helyett hálátlan módon bűnnel fizetnek mennyei Atyánknak. Mivel Istennek bennünk végzett bizonyos munkáit a Szentlélek gyümölcseinek nevezzük az ige alapján, ezeket a bűnöket ennek alapján joggal nevezhetjük a hálátlanság gyümölcseinek.

Tehát meg kell különböztetnünk azt, amikor valaki Istent nem ismerve, áldásairól mit sem tudva követ el bűnt ellene, és azt, amikor gyermekei minden nap tapasztalva atyai jóságát, annak gazdagságát hálátlanul hűtlenkednek vele szemben, és jól ismert akaratával ellenkezve bűnt cselekszenek. Ezért annyira súlyosak ezek a bűnök, hogy Isten ítéletet hirdessen miattuk. Természetesen Isten nem rögtön a büntetéssel kezdi, ahogyan régen sem azonnal ezzel kezdte, hanem előbb hosszan tűrt, prófétái által megtérésre és bűnbánatra szólította fel népét, és miután azok bezárták fülüket és szívüket, az után következett csak az

ítélethirdetés. Hogy tehát a hálátlanság súlyos bűnének rabjai ne legyünk, Isten figyelmeztet minket bűneinkre, tükröt tart elénk, hogy meglátva helyzetünket hozzá rohanjunk szabadításért. Nézzük is meg ezeket a konkrét bűnöket.

A ma felolvasott 3 igevers az első bűnről szól, a hálátlanság első gyümölcseről: a mohóságról és kapzsiságról. A 8. vers egy képben leplezi le a mohó, kapzsi ember szívét: *„jaj azoknak, akik a házhoz házat ragasztanak, és mezőt foglalnak a mezőkhöz, míg egy helyecske sem marad, és csak ti magatok laktok itt e földön”*. Nézzük meg ennek a képnek alapján, hogy mi is jellemzi a kapzsi ember gondolatait, vágyait.

Először is azt mondja az ige, hogy a kapzsi ember sosem tud megelégedni azzal, amije van. Hiába van neki háza, ahhoz tartozó mezeje, az mégsem elég neki. Nem azért, mert az ne biztosítaná kényelmét és megélhetését, nem azért, mert az ne lenne az övé, hanem azért, mert nem talál benne örömet. Ezért kell sokszor munkahelyet váltania, mert sosem elég neki a fizetés, ezért kell nagyobb házba költöznie, mert nem elég jó neki az, ami van. Mások örülnek a 15 éves autónak, ha van, annak, hogy van 2 szobájuk a lakásban, és egy biztos munkahelyük, ami állandó jövedelmet biztosít, de a mohó ember ezekben nem talál örömet és megelégedést. A kapzsi ember egyik nagy átka, hogy hiába van neki bármennyi is, az olyan számára, mintha nem is lenne az övé. A birtoklás vágya űzi, hajtja, és közben pont a birtoklás az, ami nem teszi őt boldoggá. De ezt nem képes belátni, ezért űzi, hajtja a még több megszerzésének vágya.

A meglévőt tehát a kapzsi ember nem képes megfelelően értékelni, és ezért az a tévhit él benne, hogy ha újat szerez, akkor majd az betömi a szívében lévő űrt, amit érez. Ezért a meglévő házhoz új házat, a meglévő mezőhöz, újabb mezőt akar szerezni. A kapzsi ember egyik legnagyobb tévedése ez: mindig attól várja a boldogságot, ami még nincs meg neki. Mivel a jelenben nem talál megelégedés által boldogságot, ezért mindig a jövőbeniről álmodozik, és az örömet új dolgok megszerzésével kapcsolja össze. Ha majd több pénzem, több házam lesz, sikeresebb leszek a munkámban, még nagyobb kényelmem lesz otthon, a jelenleginél nagyobb tévém, gyorsabb és újabb autóm, a legújabb okostelefonom lesz, akkor leszek boldog. Az új dolgok azonban, amikor megszerzi őket, nem elégítik ki úgy, ahogyan azt elvárta, remélte. Az új szerzemény hamar megszokottá válik, és ugyanúgy nem ad boldogságot, mint az addigiak. És ekkor minden kezdődik előről, megint lesz egy újabb dolog, amitől boldogságot remél.

Sokszor ebben a körforgásban az is tragikus, hogy a kapzsi ember azzal áztatja magát, hogy nem is kell új dolog, csak még több a meglévőből. Van már egy házam, kell egy másik is, és akkor elégedett leszek. Van már 5-10-20 millió forintom a bankszámlámon, de kell újabb 20, vagy 30 ahhoz, hogy jól éljek. És a becsapott szív nem veszi észre, hogy olyantól vár örömet, ami addig sem elégítette meg. Mert hiába volt pénze, háza, mezeje, a meglévő sem adott neki boldogságot, mégis a többtől várja a beteljesedést. És itt nem pusztán a multi-milliárdosokra kell gondolnunk, nem csak azokra, akiknek nagyon sok van. A hétköznapi ember szíve is tud kapzsi, elégedetlen lenni, képes mindig csak az újra nézni, és csak a jövőben megszerzhetőben reménykedni.

Amire még az ige felhívja a figyelmünket, az az, hogy a mohóságban nincsenek határok. Bár azzal csapja be magát az ember, hogy ha elérek egy határt, akkor boldog leszek, de valahogy ez a határ mindig jobban és jobban kitolódik. Még több és több kell. Amiről tegnap azt gondoltam, hogy elég lesz, arról ma azt gondolom, hogy már kevés, és kétszer, háromszor több kell. És mindez addig folytatódik, amíg van még mit megszerezni. Mert azt mondja az ige, hogy a kapzsi emberek addig szereznek újabb házakat és mezőket, „*míg egy helyecske sem marad*”. Amíg a kapzsi ember lát maga előtt olyan dolgot, ami nem az övé, addig nincs nyugta és nyugalma.

Az ige arra is figyelmeztet minket, hogy a kapzsiságban önzőség is van: vagy azért, mert az ember mások elől veszi el, amit magának követel, vagy pedig azért, mert semmiben nem akar osztozkodni abból, amije van. Van neki sok, de azt csak egyedül akarja bírni. Ézsaiás azzal a képpel fejezte ezt ki, hogy addig folytatják a kapzsi a ház és mező szerzést, amíg csak maguk laknak ott a földön. Azaz: mindent irigyelnek másoktól, és magukénak akarnak minden házat, minden földet, hogy másnak ne maradjon semmi. Látjuk, hogy mennyire az örületbe kergeti a példaként hozott embert a kapzsiság: inkább azt kívánja, hogy egyedül övé legyen minden, és inkább egyedül akar lakni a hatalmas földbirtokon, mint sem hogy másokkal osztozzon javaiból. Inkább a magányt, az egyedüllétet választja, csak hogy neki több legyen. Pedig az ember nem képes egyedül élni. Egyrészt azért, mert Isten úgy helyezett minket a földre, hogy azt közösen birtokoljuk, és mindenkinek meg legyen a maga része, másrészt pedig azért, mert Isten úgy teremtett minket, hogy egymásra szoruljunk. Az ember ugyanis nem képes meglenni más munkája, segítsége nélkül. Például: a mezőgazdaságban dolgozók nélkül nincsen ipar, hiszen az élelmet ők termelik meg. A mezőgazdaság pedig az iparban dolgozók nélkül nem lenne meg, mert nem lennének eszközeik, szerszámaik, gépeik. De visszatérve a képhez: a kapzsiság örültesség mutatja meg a próféta azzal, hogy a mohó ember azt akarja, hogy csak maga lakjon azon a földön.

Egy másik példát is hoz az ige, ami napjainkban is gyakran előfordul. A 9. vers nagy és szép házokról beszél, amelyben a kapzsi ember egyedül akar lakni. Ez is a kapzsiság bűne. Mert ha valakinek nagy családja van, és szüksége van a helyre, az érhető módon akar nagy házat. De amikor valaki egyedül él egy nagy házban, és ahhoz újabb és újabb szobákat akar építeni, hogy nagyobb legyen a kényelme, luxusa, vagy már akkora házban él, hogy abban több család is elférne, az becsvágyból cselekszik. Az ilyen ember, akiről az ige beszél, úgy viselkedik, mintha azt gondolná: neki joga van egyedül kisajátítani akkora helyet, és egyedül élvezni olyan házat, ahol többen is elférnének, másokat pedig ezzel a becsvágyával elűz máshova, hogy éljenek ott, ahol tudnak. Látjuk tehát, hogy a kapzsiság, mint fertőzi meg az emberi kapcsolatokat is, és teszi gyakran önzővé is az embert.

Az ige egyértelművé teszi, hogy Isten a kapzsiság felett ítéletet tart. Erről számol be a 9. és 10. vers is. Ezt különösen is fontos megemlítenünk, mert a kapzsi ember állítja magát ezzel kapcsolatosan is. Sokan másokon keresztül-

gázolva szerzik meg maguknak azt, ami kell nekik. Vagy éppen csaláshoz, vagy igazságtalansághoz fordulnak, hogy kielégíthessék vágyaikat. (Lehet egy örökséget törvényesen, jog szerint szabályosan, csak éppen igazságtalanul elosztani.) Amikor Isten ítéletét említik nekik, azt vagy nem hiszik el, vagy pedig csak nagy általánosságban vallják, de konkrétan magukra nem vonatkoztatják. Ezért Isten újból és újból figyelmeztet minket az ígén keresztül: mindenről számot fogunk adni, amit tettünk.

A kapzsiság sokféle büntetéséről beszámol a Szentírás, itt kettőt említ meg a próféta. Az egyik az, hogy a megszerzett vagyon semmivé válik. Hiába szerez a kapzsi ember milliókat, épít nagy palotákat, hatalmas cégeket, nem lesz, aki örökölje, és előbb-utóbb a nagy vagyon semmivé fog válni. Ezt a képet festi le a próféta az üres ház képével, amely valamikor nagy pompában csilloghatott. Lehet, hogy nagy bálokat tartottak ott, sok befolyásos ember fordult meg azokon, családok családokkal gyűltek össze, de a próféta figyelmeztet: vigyázzatok, a házatok egy idő után teljesen lakatlan lesz. Itt a kerületünkben is van néhány ilyen nagyobb palota, amelyek üresen állva emlékeztetnek minket erre.

A másik büntetése Istennek az eredménytelenség. A 10. versben azt írja az ige, hogy hiába vetnek magokat, és ültetnek szőlőket, azok nem fognak sok termést hozni. A mértékegységeknél nem akarok leragadni, ezért elég az számunkra, hogy az ige azt üzeni: még az elvetett magnál is kevesebb lesz a termés, ami Isten különleges átkának a jele. Mert ha elvetünk 10 magot, abból a legrosszabb esetben is legalább ugyanannyi, ha nem 2x, 3x, vagy 10x annyi fog teremni. Az viszont, hogy még az elvetett magnál is kevesebb termés legyen, az Isten átkának egyértelmű jele. Ez pedig a kapzsi ember igazi bosszúsága: többet remélt, és helyette Isten még azt is elvette, amije volt.

Mindezek után lássuk meg a kapzsi ember igazi bűnét, amelyet Istennel szemben követ el. Először is kimondatlanul azzal vádolja mennyei Atyánkat, hogy nem ad neki annyi mindent, mint amennyire neki szüksége van. A többre vágyással ugyanis az ember mindig azt üzeni Istennek, nem adtál eleget. Másodszor: mivel a neki adott javakkal az ember nem tud megelégedni, nem tud annak örülni, ezért ezzel azt mondja ki, hogy az, amivel Isten gondoskodik rólam, hitvány és rossz. Mintha Isten olyan Atya lenne, aki éhező gyermekei számára nem kenyeret, hanem követ adna. Az elégedetlenségünkkel Isten ajándékait mondjuk haszontalanoknak, elégteleneknek, kevésnek. Harmadszor: az ember ezzel a hálátlanságával megfosztja Istent a neki kijáró hálától, dicsérettől, amivel tartozunk neki nekünk adott minden jóért, ajándékért, atyai gondoskodásáért. Amikor az ember száját hála helyett inkább panasz, elégedettség és öröm helyett elégedetlenség és követelőzés hagyja el, akkor bizony Istent káromolja. Negyedszer: a kapzsi ember mértéktelenségével, azzal, hogy vágyainak nem szab határt, mindent magának követel, fellázad az ellen az Isteni rend ellen, hogy Isten korlátok közé teremtett minket, és nem akar nekünk adni mindent. Ötödször pedig: a kapzsi ember azzal áltatja magát, hogy amije van, azt ő birtokolja, de közben a halál pillanatában semmit sem vihet magával. Ezzel a tévhitével pedig megfosztja Istent attól a jogától, hogy már

csak a teremtés jogánál fogva is Ő mindennek a tulajdonosa, mi pedig csak az Ő javainak hasznélvezői vagyunk.

Még lehetne tovább folytatni a sort, hogy mennyi féle képen vétkezünk Isten ellen kapzsiságunkkal, de inkább hadd folytassam azzal, hogy az Ige rámutat arra, van szabadulás ebből a börtönből is. Először is Salamon király a Prédikátor könyvében beszél arról, hogy a kapzsiság, a mohóság, az állandó szerzés vágy hiábavalóság. Ez az első lépés, amit Isten megvilágosít a kapzsi embernek: lásd meg, hogy mindaz, amire törekszel, amitől boldogságot vársz, amivel próbálsz betömni szívedben az úrt, az hiábavalóság. Olvassuk el a Prédikátor könyvének 5. fejezet 8. versével kezdődő igeszakaszt, a prédikátor jól rámutat erre. Isten az, aki ebből meg tud minket szabadítani Jézus Krisztus által, még pedig úgy, hogy a megelégedettségre tanít meg minket. Az 5. fejezetben, miután beszélt a kapzsiságról, rátér a megelégedettségre, mint a kapzsiság Istentől való gyógyszerére. Lásd meg, hogy amid van, Isten ajándéka az, ezért örüljél neki, és adj hálátat abban. A hálát adó, és az élet dolgaira ajándékként tekintő ember nem a valóságtól elszakadt, hanem az abban örvendező hívő élet. Ilyen emberré pedig csakis Jézus Krisztus tud tenni bennünket hit által.

Gondoljunk csak Zákheus esetére. Gazdag fővámszedő, akit kapzsisága arra indított, hogy másokat kifosszon, többet követeljen, mint ami járt neki. Kapzsisága börtöne pedig oda juttatta őt, hogy addigi életéből szabadulást keresett, amivel Jézus Krisztus ajándékozta meg őt. Ez a szabadulás pedig a Megváltónkban való hit által lett az övé. Történetéből egyértelműen kiderül, hogy a kapzsiságból, mohóságból is megszabadult, mivel szíve többé nem ragaszkodott úgy vagyonához, mint korábban. Azokat, akiket megkárosított, kárpótolta többszörösen is, akiknek meg kevese volt, a szegényeknek, vagyonának felét odaadta. Látjuk tehát, hogy Isten, és egyedül Ő képes megszabadítani ebből a bűnből, és Ő meg is teszi azt.

A kapzsiság és mohóság tehát súlyosan megvakítja, önzővé és elégedetlenné teszi az embert, ezért Isten szabadítását kínálja fel nekünk. Akik ezt a szabadítást elutasítják, azokat ítéletével fenyegeti, hogy térjenek meg, különben Isten haragját fogják magukon érezni. Legyen számunkra is Isten felszólítása alkalom az önvizsgálatra, bűnbánatra, de egyben indítson minket hálaadásra is a nekünk adott javakért, és arra, hogy imádkozzunk az elégedettségért, háláért, és Istenben való őszinte örömeért, hogy úgy tudjunk élni azzal, amink van, hogy az Isten dicsőségére legyen. Szentlelke segítsen minket ebben.

Imádkozzunk!

Dicsőítünk és magasztalunk Téged, Úr Jézus Krisztus, hogy „gazdag lévén szegénnyé” lettél, hogy mi a Te szegénységed által meggazdagodjunk. Köszönjük Neked, hogy meghaltál a golgotai kereszten azért, hogy a kapzsiság bűnéből kiszabaduljunk, és új módon élhessünk Teneked hálás, örömteli életet.

Urunk, bocsásd meg, amikor azzal hitegetjük magunkat, hogy minket nem kísért meg a kapzsiság. Bocsásd meg, amikor azt hisszük, hogy csak a több millióval rendelkező embert kísérti ez meg, és minket pedig nem űz, nem hajt, nem

motivál a szerzési vágy. Adj, kérünk hitet, hogy valóban megláthassuk magunkat ilyennek is, mert valóban minket is megkísért, ha nem is állandóan, de mégis meghatározza életünket a szerzési, az anyagi biztonság utáni vágy, az abban való tévhit, hogy ha jó helyzetben élünk, akkor leszünk igazán boldogok. Köszönjük, hogy Te Igédben egyértelműen leleplezed ezt a tévhitet, és hogy kegyelmesen utánunk nyúlsz, meg akarsz ebből is tisztítani minket.

Kérünk, hogy ezt tedd is meg, hogy felszabaduljunk arra, hogy azzal, amink van, Téged dicsőítsünk, örömmel, hálával éljünk, másoknak is tudjunk abból adni. Ilyen életet kérünk, Istenünk, amely még az anyagiakban is Rád mutat.

Könyörgünk a nélkülözőkért különösen is, add, hogy mindig legyen egy könnyörülő testvér, aki segítse őket.

De könyörgünk a lelki szegényekért is, azokért, akiknek sem gazdagság, sem szegénység nincs javukra, add, Urunk, hogy hadd lássák meg az igazi kincseket, amelyeket a mennyben gyűjthetünk, hadd lássanak meg Téged magadat minden nap. Könyörgünk, hogy vezess bennünket így is életünk ezen területén! Könyörgünk azért, hogy Zákéussal együtt hitünkkel, tettünkkel hadd tudjunk Melletted bizonyoságot tenni.

Köszönjük azokat, akiket már felszabadítottál erre, Jeruzsálemben is az első gyülekezet azon tagjait, akik eladták minden ingatlanukat, minden fölös vagyonukat, és szét tudták osztani a testvéreik között. Urunk, hogy ha nem is ilyen mértékben, de tegyél minket szabaddá arra, hogy Neked tudjunk élni azzal, amink van. Köszönjük, Jézus Krisztus, hogy ebben előttünk jártál, de nem csak példa vagy számunkra, hanem Te magad vagy a szabadítás, ezért kérjük Szentlelked munkáját, végezd el ezt bennünk.

Köszönjük, hogy itt a gyülekezetünkben is megadod a szükséges dolgokhoz az adományokat, hogy nekünk nem kell anyagiakban szűkölnünk. De könyörgünk azokért a gyülekezetekért az országban, akik híjával vannak a testvéri törődésnek, add, hogy hadd mutatkozzék meg gondoskodásod ilyen módon is az ő életükben is, hadd éljünk egy egyházként, egy testként egymásra figyelve, egymást segítve így is.

És könyörgünk, Urunk, hogy maradj velünk kegyelmeddel, amelyből élhetünk egyedül, mert Nélküled vakon még a bűneinkről is elfelejtkeznénk. Kérünk, hogy minden nap, ígéreted szerint, Szentlelked által őrizz meg bennünket a hitben, és abban, hogy szüntelen bűnbánattal, de igazi reménységgel, a szabadítás örömeivel Neked tudjunk élni.

Krisztusért kérünk, hallgass meg!

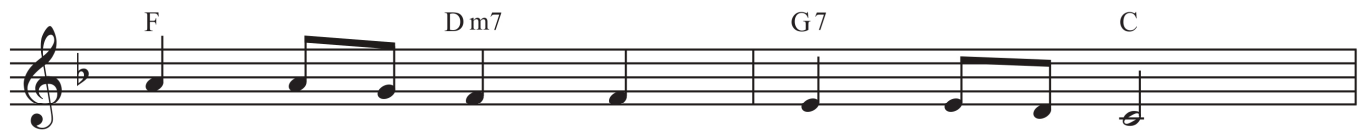
Ámen.

663

Mossál meg engem

✂ Ecsedy Aladár (1902-1990)

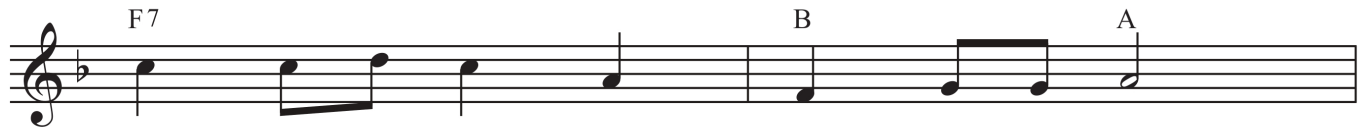
🎵 Ecsedy Aladár (1902-1990)

Mos - sál meg en - gem, moss meg, U - ram!
Mosd meg a szí - vem', a nyelv - ve - met,

Jól is - me - red te min - den u - tam.
Mosd meg a szeny - nyes két ke - ze - met!

Lá - tod, hogy lá - bam rossz ú - ton járt,
Tisz - títsd meg el - mém gon - do - la - tát,

Re - ám az é - let sok szeny - nye szállt.
Hadd áld - jon Té - ged, lel - kem U - rát!

Mos - sál meg en - gem, mos - sál meg hát!
Mos - sál meg en - gem, mos - sál meg hát!

3. Mosd meg a lábam és fejemet,
Moss meg egészen már engemet!
Hadd legyek tiszta, szent gyermeked,
Szolgálva Néked itt szüntelen!
Mossál meg engem, hú Mesterem!

4. Hadd éljek Benned már egyedül,
S majd egyszer ott fenn, trónod körül!
Hadd adjak mindent Tenéked át,
Szolgálva már itt s majd odaát!
Mossál meg engem, mossál meg hát!